

Veertigdagenproject "Met de schrik vrijkomen."

Welkom

Stilte

Lied 275 (1,2,3,4) Heer onze Heer, hoe zijt Gij aanwezig

Bemoediging en groet

V: Onze hulp is in de naam van de ENE, die ruimte maakt voor de lucht, opdat wij kunnen ademen, en voor het land, opdat wij daarop kunnen leven.

A: Die ENE, die trouw blijft en nooit loslaat het werk dat Hij begon.

V: Daarom mogen we blij zijn en rust en vrede ervaren.

A: Dit mogen we zeggen, in vertrouwen op de Naam van de ENE, omdat die Naam betekent: "Ik zal er zijn"

Gebied om ontferming

Lied: 463 (6,7,8) Licht in onze ogen

Inleiding

Openingsgebed

Eerste lezing: (moderne versie) Psalm 107 (23-31) Storm en stilte

Lied: 442 (1,2) Op U mijn Heiland blijf ik hopen

2^e lezing: Mattheus 8 23- 27

Lied: projectlied (Melodie lied 558)

Als de Meester varende slaapt,
wie is er dan nog die waakt?
Wie voorkomt de averij?
Met de schrik komen zij vrij.

Met de schrik komen wij vrij!
Van de golven worden wij
teruggezet het leven in
door de Zoon die met ons ging.

Overweging

Orgelspel

Lied 935 (1,2,3) Je hoeft niet bang te zijn

Voorbeden met Acclamatie: 368d : Houd mij in leven

Collecte

Slotlied: 415 (1,2,3) Zegen ons algoede

Zegen

(moderne versie) Psalm 107 23-31
Storm en stilte

Sommigen van ons gaan de zee op.
We stappen in een boot,
de wijde wereld in,
waar je je klein voelt
en toch denkt: ik kan dit wel.

We zien de kracht van het water,
de schoonheid van de diepte,
en soms zelfs even
iets van God.

Maar dan steekt de wind op.
Niet zachtjes
Maar plots.
Hard.
Meedogenloos.

Golven slaan over ons heen,
de boot kraakt,
het kompas lijkt te draaien,
en in ons hoofd begint het ook te stormen.

We doen wat we kunnen.
We trekken, we sturen, we vechten.
Maar er komt een moment
dat je voelt:
ik red dit niet.

En dan blijft er nog maar één ding over:
roepen.

Heer, help.
Nu.
Want ik ga kopje onder.

En God hoort.
Niet altijd zoals wij verwachten,
maar Hij hoort.

Hij brengt rust in de storm,
of rust in ons hart
en soms allebei.

De wind gaat liggen.
De golven worden stil.
En ineens is er ruimte om te ademen.

Hij brengt ons naar een veilige plek,
naar een haven,
naar grond onder onze voeten.

Laat ons dan niet zwijgen.
Laat ons danken.
Laat ons zeggen wat waar is:

God is trouw.
Zelfs op zee.
Zelfs in de storm.
Zelfs als wij bang zijn.